

Chefsjustitieombudsmannen
Mats Melin**Kritik mot Polismyndigheten i Stockholms län och Åklagarmyndigheten, City åklagarkammare i Stockholm, för långsam handläggning av förundersökningar om våldtäkt och övergrepp i rättssak m.m.**

Anmälan

AA framförde i en anmälan, som kom in till JO i januari 2009, klagomål mot Polismyndigheten i Stockholms län och åklagare vid Åklagarmyndigheten, City åklagarkammare i Stockholm, för handläggningen av en förundersökning om våldtäkt m.m. Hon var missnöjd med att utredningen dragit ut på tiden och med att det tagit lång tid innan hon fick ett målsägandebiträde. Dessutom uppgav hon att hon vid ett flertal tillfällen ringt utredaren hos polisen utan att få kontakt med honom och att hon då lämnat meddelanden på hans telefonsvarare men att han inte återkommit till henne.

Utredningen

Handlingar i polismyndighetens ärenden K94898-07 och K144202-07 m.fl. samt i åklagarkammarens ärende AM-35327-07 inforrades och granskades.

Ärendet remitterades till polismyndigheten för upplysningar och yttrande över vad som framförts i anmälan till JO.

Polismyndigheten (biträdande länspolismästaren BB) kom in med ett remissvar och anförde bl.a. följande.

City polismästardistrikts bedömning och synpunkter

Genom biträdande chefen för polismästardistriktet, polisöverintendent CC, har följande synpunkter lämnats.

Det aktuella ärendet rör en anmälan om ett allvarligt och integritetskränkande brott. City polismästardistrikt beklagar djupt den passivitet och inaktivitet som präglat förundersökningen från Polisens sida. Det aktuella ärendet är dock inte ett ungdomsmål och avser inte heller någon person som har varit frihetsberövad. Inte heller har det varit fråga om att bevisning har kunnat gå förlorad genom att handläggningstiden blivit lång. I ärenden av nu angivet slag är skyndsamhet särskilt påkallad (Jfr ÅFS 2007:05).

Det finns anledning att se allvarligt på de långa perioderna av inaktivitet under utredningen. De står i direkt strid mot kraven på skyndsamhet och effektivitet för hur en förundersökning ska bedrivas. Särskilt allvarligt är också att en för-

undersökning om ett så allvarligt brott som våldtäkt har bedrivits så inaktivt. Flera påminnelser från förundersökningsledaren och från utredarens chefer synes inte ha hjälpt. Omständigheterna kring utredarens arbetsituation har inte heller varit sådana att det på något sätt kan förklara eller ursäktas handläggningstiden. Uppenbarligen hade ytterligare insatser av karaktären daglig uppföljning och betonande av medarbetaransvar varit motiverade.

Åklagaren har det yttersta ansvaret som förundersökningsledare att driva förundersökningen framåt. Polisens utredare och dennes chefer har dock rent faktiskt ett stort inflytande över ärendets handläggning. I det aktuella ärendet är det inte uteslutet att det kan ha haft viss betydelse att den ordinarie gruppchefen var tjänstledig och att kontakterna mellan gruppchefen och åklagaren som förundersökningsledare kommit igång ordentligt först sedan den ordinarie gruppchefen återinträtt i tjänst oktober 2008 och skaffat sig en överblick över situationen på gruppen.

Det framgår av handlingarna i ärendet att AA och utredaren har haft ett antal kontakter om ärendets handläggning.

Med den allvarliga kritik som nu redovisats mot handläggningen vill distriktet ändå lyfta fram ett antal faktorer som belyser svårigheterna i utredningen.

I sexualbrott mellan bekanta saknas det ofta bevisning. Personerna är inte sällan ensamma och utan vittnen i ett avskilt rum. Teknisk bevisning är beroende av att brottsoffret kort tid efter händelsen läkarundersöks och att spår säkras.

Ärendet har varit svårutrett genom att flera personer har varit involverade i ärendet och att de alla har stått i någon slags relation till varandra. Detta har bidragit till att ytterligare anmälningar om bl.a. övergrepp i rättssak, olaga hot, förtal och ofredande m.m. har genererats. Det har i sin tur gjort att ytterligare utredningsåtgärder har fått vidtas i andra ärenden för att polisen skulle kunna skaffa sig en överblick i ärendet. – Anmälan till Stockholmspolisen gjordes lång tid efter tidpunkten för det anmälda brottet.

Polismyndighetens bedömning

Polismyndigheten finner, liksom City polismästardistrikt, att myndigheten inte kan undgå kritik för den alltför långsamma handläggningen av det aktuella ärendet. Den misstänkte har tillerkänts en rätt att få sin sak prövad inom skälig tid, men även målsäganden har en rätt att få sin anmälan sakligt och professionellt utrett. Åklagaren har upprepade gånger påmint utredningsmannen och försökt få ärendet att gå framåt. Då åklagaren märkte att påstötningarna inte fick önskad effekt, borde denne även ha kontaktat chefsåklagaren, som i sin tur kunde skynda på ärendet via polisledningen.

Vidare noterar polismyndigheten att målsäganden frekvent försökt få kontakt med utredningsmannen för att få underrättelse om hur utredningsarbetet forskred. I en förundersökning gäller en myndighets serviceskyldighet enligt 4 - 7 §§ förvaltningslagen (1986:223). Oaktat att målsäganden inte har någon insynsrett i en förundersökning, borde utredningsmannen ha ringt upp målsäganden och berättat om utredningen i den mån det kunnat ske med hänsyn till sekretess. Polismyndigheten finner därför att myndigheten även brustit i sin serviceskyldighet gentemot målsäganden.

Distriktet har uppmärksammat på de personrelaterade problemen på familjevåldsgruppen och agerat efter detta. Med hänsyn till de åtgärder som vidtagits och som kommer att vidtas vid City polismästardistrikt för att det inträffade inte ska inträffa igen, gör Polismyndigheten bedömningen att inga ytterligare åtgärder från myndighetens sida är motiverade.

Ärendet remitterades till Åklagarmyndigheten för upplysningar och yttrande över handläggningen av ärendet.

Åklagarmyndigheten (dåvarande tillförordnade vice riksåklagaren DD) kom in med ett remissvar till vilket hade fogats upplysningar från vice chefsåklagaren EE, kammaråklagaren FF, kammaråklagaren GG samt assistentåklagaren HH (upplysningarna har utelämnats).

DD anförde bl.a. följande.

Bakgrund

Av handlingarna i ärendet framgår följande.

Målsäganden anmälde den 12 april 2007 hos polismyndigheten i Stockholms län att hon under natten mellan den 28 och 29 april 2006 i Idre, Älvdalens kommun, blivit utsatt för en våldtäkt. JJ pekades ut såsom gärningsman. Polismyndigheten i Stockholm höll omgående förhör med målsäganden som också begärde att målsägandebiträde skulle förordas samt att besöksförbud skulle utfärdas. Förundersökning inleddes samma dag och åklagaren KK vid Åklagarkammaren i Falun övertog därefter förundersökningsledarskapet. Målsäganden hördes den 24 april 2007 av polismyndigheten i Dalarnas län och hon upprepade då sin begäran om målsägandebiträde. Framställan om målsägandebiträde expedierades till tingsrätten den 2 maj 2007 och förordnandet inkom till åklagarkammaren den 14 maj 2007. Ansökan om besöksförbud avslogs den 14 maj 2007. Den 28 maj 2007 hämtades JJ till förhör utan föregående kallelse. Han delgavs misstanke om våldtäkt och anhölls samma dag samt försattes på fri fot den 30 maj 2007. Flera personer, bl.a. vittnena LL och MM, hördes under förundersökningen. Förundersökningen lades ned den 11 juli 2007 enligt beslut av åklagaren KK. Enligt beslutsmotiveringen gick det inte att bevisa att den eller de som varit misstänkta gjort sig skyldig till brott. Ytterligare utredning antogs inte förändra bevisläget på ett avgörande sätt.

Den 31 maj 2007 gjorde målsäganden en anmälan vid Citypolisen i Stockholm av en händelse som inträffade den 29 maj 2007 vid Skanstull och som rubricerades som övergrepp i rättssak. Vid tiden för händelsen var JJ följaktligen anhållen. Målsäganden hördes vid anmälningstillfället och ansökte då återigen om besöksförbud för JJ. Vid förhöret framkom att det inträffade uppfattades som en direkt följd av målsägandens våldtäktsanmälan. Målsäganden pekade ut MM som gärningsman till det inträffade. Polismyndigheten inledde förundersökning den 1 juni 2007 och 4 juni 2007 trädde åklagare NN in som förundersökningsledare avseende övergrepp i rättssak. Vittnesförhör hölls den 5 och 7 juni 2007. Åklagare NN lämnade den 11 juni 2007 direktiv till polisen med anledning av förundersökningen och ansökan om besöksförbud. Av direktiven framgick att MM skulle höras och delges misstanke om övergrepp i rättssak samt att JJ skulle höras angående frågan om besöksförbud.

Målsäganden synes ha kontaktat polisen den 13 juni 2007 och då berättat om en händelse som inträffat föregående dag den 12 juni 2007. Även denna händelse rubricerades som övergrepp i rättssak och hade samband med hennes våldtäktsanmälan. Vid det förhör som hölls pekade hon ut OO som gärningsman angående den händelse som förhöret gällde.

Den 26 juni 2007 hördes JJ angående begäran om besöksförbud. Åklagare NN beslutade den 4 juli 2007 att inte meddela besöksförbud. Hon underrättade polisen om beslutet samma dag och påminde samtidigt om de tidigare lämnade direktiven. Under september månad samma år genomfördes ytterligare tre förhör i ärendet. Det förhör med misstänkte MM som åklagaren begärt i direktiven från den 11 juni 2007 hölls dock inte.

Åklagare PP, som den 1 november 2007 övertagit förundersökningsledningen, påminde den 29 februari 2008 om direktiven från den 11 juni 2007. Polismyndigheten hade då hållit ytterligare några förhör och delgivit OO misstanke om övergrepp i rättssak begånget den 12 juni 2007. Däremot hade inte de initiala direktiven föranlett någon åtgärd från polisens sida. Åklagare PP skickade den 13

maj 2008 en ytterligare påminnelse med begäran om att de tidigare direktiven skulle utföras.

I april 2008 sökte vittnet LL på eget initiativ upp polisen för att ändra på de uppgifter hon tidigare lämnat i förundersökningen om våldtäkt där JJ varit misstänkt. Hon uppgav bl.a. att hon blivit påverkad att lämna felaktiga uppgifter vid förhöret som hölls den 29 maj 2007. Uppgifterna i det nya förhöret ledde till att förundersökningen avseende våldtäkt återupptogs efter beslut av polismyndigheten. Förundersökningen lottades den 19 maj 2008 in på City åklagarkammare i Stockholm. Åklagare FF, som i juni 2008 tagit över förundersökningen om övergrepp i rättssak, beslutade den 17 juni 2008 att överlämna förundersökningsledningen avseende våldtäkt till polismyndigheten.

Under hösten 2008 skickades påminnelser om direktiven från den 11 juni 2007 till polismyndigheten den 3 september, den 5 november och den 15 december. Påminnelsen från den 5 november innehöll ett förtydligande om att misstankarna avsåg brottslighet där utredningen skulle prioriteras.

Åklagaren FF hade den 24 oktober 2008 återtagit förundersökningsledarskapet avseende våldtäkt och gjorde den 4 november 2008 en framställan till tingsrätten om förordnande av målsägandebitråde. Målsägandebitråde förordnades den 5 november 2008.

Med anledning av de nya uppgifter som framkommit vid förhöret i april 2008 med vittnet LL hördes MM den 9 december 2008 om händelsen i Idre den 26-27 april 2006. Förhöret omfattade inte de åtgärder som begärdes i direktivet från den 11 juni 2007. Vittnets nya uppgifter medförde även att ett nytt förhör genomfördes med JJ. Vid förhöret, som hölls den 4 februari 2009, delgavs JJ misstanke om våldtäkt.

Polisen höll den 10 december 2008 ett förhör med OO som då delgavs misstanke om övergrepp i rättssak genom att den 12 juni 2007 ha konfronterat målsäganden på ett sådant sätt att denna kände sig hotad p.g.a. sin anmälan om våldtäkt. OO delgavs även misstanke om övergrepp i rättssak genom att ha påverkat vittnet LL att ljuga i polisförhör angående den anmälda våldtäkten. Polisen höll den 21 januari 2009 ett ytterligare vittnesförhör med anledning av förundersökningen om övergrepp i rättssak den 12 juni 2007.

Den 20 januari 2009 övertog åklagaren PP på nytt ansvaret för samtliga ärendena.

Den 9 mars 2009 kallades LL till polisen för kompletterande förhör angående sina iakttagelser av händelsen i Idre den 26-27 april 2006. Vid förhöret lämnade hon delvis andra uppgifter jämfört med vad hon tidigare uppgett.

Åklagaren PP beslutade den 16 mars 2009 att lägga ned förundersökningen om våldtäkt på den grunden att det på föreliggande i utredningsmaterial inte gick att bevisa att den eller de som varit misstänkta har gjort sig skyldiga till brott. Ytterligare utredning antogs inte kunna förändra bevisläget på ett avgörande sätt. Åklagaren PP beslutade den 25 mars 2009 att lägga ned förundersökningarna om övergrepp i rättssak på samma grund.

Bedömning

Det aktuella ärendet rör flera förundersökningar som samtliga har samband med en händelse som ska ha ägt rum under april månad 2006 i Idre. Förundersökningarna har handlagts vid olika åklagarkammare och av olika åklagare. Det har inte helt gått att fastställa när berörd åklagare fått del av brottsanmälan eller målsägandens begäran om målsägandebitråde och besöksförbud. Det kan konstateras att utredningarna gällt allvarlig brottslighet där de inblandade verkar ha haft inbördes relationer som påverkat eller kunnat påverka deras uppgifter och där ett huvudvittne i våldtäktsutredningen även har ändrat sina uppgifter mellan olika förhör. Dessutom gjordes anmälan om våldtäkt nästan ett år efter det att händelsen ägt rum vilket också kan ha komplicerat utredningsläget.

Av vad som framgått kan konstateras att målsäganden informerades vid anmälnings-tillfället om rätten till målsägandebitråde. Ett sådant bitråde förordnades vid två tillfällen under förundersökningen om våldtäkt. Det första förordnandet skedde den

14 maj 2007 och därmed ungefär en månad efter att förundersökningen om våldtäkt inletts. Åklagarens framställan expedierades till tingsrätten den 2 maj 2007, vilket var en vecka efter att målsäganden uppgett vem hon ville ha biträde av. Målsägandebiträdet entledigades i samband med att förundersökningen lades ned.

Det finns en stark presumtion för att målsägandebiträde ska förordnas i ett mål om våldtäkt och det står klart att åklagaren har en undantagslös skyldighet att till rätten anmäla ett framställt önskemål om målsägandebiträde (se JO 2004/05 s. 90). Åklagaren ska omgående vidarebefordra framställningen till rätten utan att göra någon materiell prövning av målsägandens behov av biträde. Målsäganden kan emellertid ha synpunkter på vem som ska biträda honom eller henne. Det ligger därmed i målsägandens intresse att eventuella önskemål om vem som bör förordnas klagörs innan framställningen expedieras till rätten. Det är rimligtvis så att åklagaren ansvarar för att målsäganden tillfrågas om ett sådant önskemål. Åklagaren bör därmed kunna vänta med att expediera framställningen i avvaktan på ett sådant klagörande utan att det strider mot skyndsamhetskravet. Mot bakgrund av detta och övriga omständigheter i ärendet har jag inte något att anmärka mot att målsägandens begäran om målsägandebiträde överlämnades till rätten drygt två veckor efter att hon framställt önskemål om att få sådant biträde.

Målsägandens begäran om målsägandebiträde uppmärksammades inte när förundersökningen om våldtäkt åter lottades in till City åklagarkammare i Stockholm under våren 2008. Åklagaren FF, som var ansvarig åklagare, har uppgett att hon uppfattade ärendet som ett spaningsärende och inte uppmärksammade att målsäganden begärt att målsägandebiträde skulle förordnas. Åklagaren FF har vidare uppgett att hon inte torde ha haft tillgång till andra handlingar än brottsanmälan då hon beslutade att låta ärendet återgå till polismyndigheten. Av anmälan framgick inte att målsäganden önskade målsägandebiträde och inte heller om hon informerats om rätten till ett sådant biträde. En framställan om målsägandebiträde expedierades först när åklagaren FF på nytt övertog förundersökningsledningen den 24 oktober 2008. Målsägandebiträde förordnades den 5 november 2008.

Målsägandens rätt till målsägandebiträde är inte beroende av om någon skäligen kan misstänkas för brottet och det saknar således betydelse om ärendet betraktas som ett spaningsärende. Det är givetvis beklagligt att åklagaren själv inte uppmärksammade att målsäganden hade möjlighet att få målsägandebiträde förordnat för sig liksom att målsäganden redan hade begärt ett sådant biträde när ärendet blev aktuellt vid åklagarkammaren under våren 2008. Mot bakgrund av vad jag tidigare anfört borde begäran om målsägandebiträde ha vidarebefordrats till rätten utan onödigt dröjsmål. Det finns dock inte något att anmärka på det sätt som åklagaren FF skötte handläggningen av målsägandebiträdesfrågan från det att hon återigen övertog ansvaret för förundersökningen i oktober 2008.

Enligt de regler som gällde när polisen i maj 2008 lottade in förundersökningen om våldtäkt skulle förundersökningsledningen övertas av åklagare med hänsyn till att målsägandebiträde begärts och att någon skäligen kunde misstänkas för gärningen. Det har redan konstaterats att den förstnämnda omständigheten förelåg i nuvarande ärende.

I det aktuella fallet synes åklagaren FF endast ha tagit del av anmälan när hon beslutade att ledningen av förundersökningen skulle återgå till polisen. Huruvida uppgifterna om den misstänkte i anmälan var tillräckliga för att konstatera en skäligen misstanke är en bedömningsfråga som man kan ha olika uppfattningar om. Detsamma gäller om förhållandena i övrigt var sådana att åklagare borde ha inträtt som förundersökningsledare. Det är naturligtvis viktigt att åklagare vid sitt beslutsfattande tar del av allt material som finns. Av anmälan framgick att det fanns ytterligare material i ärendet i form av ett förhör med målsäganden. Detta tycks åklagaren ha förbisett. Med beaktande av all tillgänglig utredning i ärendet anser jag för egen del att åklagaren inte borde ha överlämnat till polisen att leda förundersökningen. Om åklagaren hade tagit del av detta material torde hon också ha uppmärksammat målsägandens begäran om målsägandebiträde.

Förundersökningen om våldtäkt pågick under ett knappt år efter det att den återupptagits av polismyndigheten. Utredningsåtgärder har under den tid som

förundersökningen leddes av åklagare, vidtagits med viss kontinuitet. Det hade varit önskvärt att utredningen genomförts i en snabbare takt, både med hänsyn till brottets art liksom det förhållande att den händelse som brottsmisstankarna härrörde från låg förhållandevis långt tillbaka i tiden. Förundersökningarna gällande övergrepp i rättssak pågick under nära två år. En sådan utredningstid är i sig otillfredsställande. Det direktiv som lämnades den 11 juni 2007 och som innehöll en begäran om att MM skulle höras samt delges misstanke om övergrepp i rättssak, utfördes aldrig. De åklagare som varit förundersökningsledare har vid sex tillfällen skriftligen påmint utredande polis om att direktivet bör genomföras. Den sista påminnelsen lämnades den 15 december 2008. Påminnelserna har till stor del följt de intervall som följer av Åklagarmyndighetens föreskrifter och allmänna råd om bevakning och uppföljning av pågående förundersökningar. Det framgår emellertid att det gått dryga sju månader mellan den första påminnelsen i juli 2007 och den andra i februari 2008. Under denna period har dock utredningsåtgärder vidtagits genom att förhör hållits vid tre tillfällen i september 2007. Utredningsåtgärder har således genomförts med viss kontinuitet under 2007. Därefter framstår det som att utredningen angående övergrepp i rättssak, med undantag från åklagarens påminnelser, ”stått stilla” till och med december 2008 då ytterligare förhör hållits. Åklagaren FF, som handlade ärendena från juni 2008 till januari 2009, har i sina upplysningar pekat på att det utöver de skriftliga påminnelserna har förekommit muntliga kontakter med utredande polis i ärendet. Dessa kontakter har dock inte diarieförts, vilket i sig är en brist.

Jag kan således sammanfattningsvis konstatera att handläggningen har dragit ut på tiden, men att åklagarna i allt väsentligt försökt att driva utredningarna framåt. Det har dock funnits anledning att informera åklagarkammarens ledning om det förhållandet att polisen, trots ett flertal påminnelser, inte vidtog den åtgärd som begärts i direktivet från den 11 juni 2007.

Avslutningsvis kan det noteras att åklagarna PP och FF var assistentåklagare när de övertog ansvaret för ärendena och att de under förundersökningens gång deltagit i den grundläggande åklagarutbildningen. Åklagaren FF hade därtill enbart handlagt mängdbrottsärenden fram till att hon övertog den åklagarrotel där den återupptagna förundersökningen om våldtäkt lottades in. Beslutet att låta förundersökningen återgå till polis måste ha varit ett av hennes första beslut i denna typ av ärende. Det kan i detta sammanhang påpekas att assistentåklagare enligt 7 § åklagarförordningen (2004:1265) inte får tilldelas arbetsuppgifter som kräver särskild erfarenhet och de får inte heller tilldelas arbetsuppgifter i större omfattning än som är förenligt med den utbildning som de genomgår. Om mer krävande mål tilldelas en assistentåklagare är det särskilt viktigt att åklagaren får den handledning och det stöd som målet kan kräva.

AA bereddes tillfälle att yttra sig över remissvaren.

Bedömning

Handläggningstiden

En förundersökning ska enligt 23 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken bedrivas så skyndsamt som omständigheterna medger. Det är undersökningsledaren som har ansvar för förundersökningen i dess helhet. Han eller hon ska se till att utredningen bedrivs effektivt och att den enskildes rättssäkerhetsintressen tas till vara.

Undersökningsledaren ska också ge dem som biträder honom eller henne behövliga direktiv för arbetet, se 1 a § förundersökningskungörelsen (1947:948).

Av utredningen framgår att tre förundersökningar som haft samband med varandra, en rörande våldtäkt och två gällande övergrepp i rättssak, lades ned i mars 2009. Förundersökningen rörande våldtäkt hade då pågått i två perioder, april-juli 2007 och maj 2008-mars 2009, vilket innebär en sammanlagd tid av drygt ett år.

Förundersökningarna rörande övergrepp i rättssak hade pågått från försommaren 2007 till slutet av mars 2009, således cirka ett år och tio månader.

När det gäller förundersökningarna rörande övergrepp i rättssak har i och för sig några förhör verkställt under den aktuella tiden men utredningarna präglas av en passivitet som är anmärkningsvärd, bl.a. synes endast ett par förhör ha hållits efter hösten 2007 och åklagarens direktiv i juni 2007, att MM skulle delges misstanke om brott, verkställdes inte trots ett flertal påminnelser. Det förhållandet att MM hördes som vittne i december 2008 rörande misstankarna om våldtäkt utan att han då delgavs misstanke om övergrepp i rättssak visar också på brister i samordningen mellan ärendena. Inte heller förundersökningen rörande våldtäkt har, när denna väl återupptogs, bedrivits med den skyndsamhet som erfordrats.

Som såväl polismyndigheten som Åklagarmyndigheten angett visar också bristerna i polismyndighetens handläggning på att det är viktigt att andra åtgärder vidtas, såsom t.ex. att kammarledningen informeras, om polisen, trots ett par påminnelser, inte utför de åtgärder som begärts (jfr ÅFS 2007:5).

Sammanfattningsvis finns det således anledning att vara starkt kritisk till handläggningstiden i ärendena. Handläggningen har, trots att förundersökningarna rört sådana brott att utredningarna skulle ha prioriterats, inte bedrivits med den skyndsamhet som rättegångsbalken föreskriver.

Övriga frågor

AA har också i sin anmälan uppgett hur hon vid åtskilliga tillfällen försökt att komma i kontakt med utredaren i ärendet och då lämnat meddelanden på dennes telefonsvarare. Jag instämmer i polismyndighetens uppfattning att utredningsmannen borde ha ringt upp målsäganden och informerat om utredningsläget, i den mån sekretess inte förelegat.

När det sedan gäller HH:s åtgärder i ärendet konstaterar jag till att börja med att hon naturligtvis inför sitt beslutsfattande skulle ha begärt in de övriga handlingar som fanns i ärendet, bl.a. det målsägandeförhör som omnämndes i anmälan. I likhet med Åklagarmyndigheten anser jag att hon inte borde ha överlämnat till polisen att leda förundersökningen. Åklagarmyndigheten har också angett att om hon hade tagit del av det redan hållna målsägandeförhöret torde hon ha uppmärksammat målsägandens begäran om att ett målsägandebiträde skulle utses. Jag kan instämma även i denna synpunkt.

Det har framkommit att HH när hon övertog den åklagarrotel på vilket ärendet var inlottat, inte tidigare hade ansvarat för ärenden av sådan svårighetsgrad. Som Åklagarmyndigheten anfört framgår av 7 § åklagarförordningen (2004:1265) att en assistentåklagare inte får tilldelas arbetsuppgifter som kräver särskild erfarenhet och inte heller tilldelas uppgifter som inte är förenliga med den utbildning som han eller hon genomgår. Det kan därför ifrågasättas om HH bort ges uppgiften att leda de, såvitt framkommit, förhållandevis komplicerade utredningarna. Jag har emellertid inte underlag för att uttala någon kritik i denna del men vill framhålla vikten av att frågor om fördelning av ärenden uppmärksammas av

kammarledningen och att det övergripande ansvaret för yngre åklagares handledning också givetvis ligger på kammarledningen.

Jag vill slutligen också erinra om att ansökningar om besöksförbud ska handläggas skyndsamt (6 a § lagen [1988:688] om besöksförbud). I Åklagarmyndighetens föreskrifter om besöksförbud (ÅFS 2005:27) anges också att beslut i fråga om besöksförbud ska meddelas inom en vecka från det att ansökan om besöksförbud kommit in till eller av annan anledning tagits upp vid en åklagarkammare, om inte särskilda skäl föreligger.

Vad som i övrigt framkommit föranleder inte någon ytterligare åtgärd eller något uttalande från min sida.